

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **Ing. A.**, nar. X., trvalý pobyt X., zast.: *Mgr. M.*, advokátom so sídlom U., proti žalovanému: **Krajský pozemkový úrad Prešov** so sídlom Masarykova č. 10, 080 10 Prešov, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutí** správneho orgánu v konaní o úprave vlastníckych vzťahov žalobcu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. septembra 2010 č. k. 1S 48/2009-46, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. septembra 2010 č. k. 1S/48/2009-46 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Konanie na správnom orgáne

Rozhodnutím zo dňa 04.06.2009 č.: 2009/00210-01-LM žalovaný ako odvolací správny orgán v zmysle § 5 ods. 4 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej v texte

len „zák. č. 330/1991 Zb.“) zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Obvodného pozemkového úradu Stará Ľubovňa č. 2009/00060-PS zo 07.04.2009 o zastavení konania podľa § 30 ods. 1 písm. i) Správneho poriadku a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Predmetom tohto konania na správnom orgáne bola žiadosť žalobcu z 28.08.2008 Komisii ROEP pre k. ú. J. o potvrdenie nadobudnutia vlastníctva z titulu vydržania k pozemkom parc. KN č. X., č. X., č. X. a č. X. v k. ú. J. podľa § 11 zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 180/1995 Z.z.“).

Tomuto konaniu predchádzal podstatne starší (z roku 2004) návrh A., rod. H. a žalobcu na vydanie rozhodnutia o nadobudnutí vlastníctva k hore uvedeným pozemkom z titulu vydržania, ktorý bol rozhodnutím č. 2004/81-483 zo dňa 03.02.2004 (právoplatné ku dňu 09.03.2004) zamietnutý z dôvodu, že nie sú splnené všetky podmienky vydržania ustanovené v § 134 Občianskeho zákonníka, najmä oprávnenosť držby a uplynutie vydržacej doby.

Preto prvostupňový správny orgán listom z 21.01.2009 vyzval žalobcu na spresnenie jeho novšieho návrhu v tom zmysle, či toto jeho nové podanie má byť posudzované ako návrh na potvrdenie vlastníctva vydržaním podľa zák. č. 180/1995 Z.z. alebo ako mimoriadny opravný prostriedok k predchádzajúcemu konaniu z roku 2004. Po vykonanom poučení žalobca spresnil, že ide o nové samostatné podanie, nakoľko sa podstatne zmenil skutkový stav. Preto prvostupňový správny orgán konanie podľa § 30 ods. 1 písm. i) Správneho poriadku zastavil, pretože v tej istej veci sa právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Svoje zamietajúce rozhodnutie žalovaný s prihliadnutím na výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k podmienkam nadobudnutia vlastníctva vydržaním (najmä rozhodnutia uverejnené pod č. R 50/1985, Z IV. a R 65/1972) odôvodnil tým, že sa ani teraz nezmenili faktické podmienky, nakoľko žalobca a A., rod. H. mali vedomosti o tom, že sú podielovými spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností, pretože vlastnícke právo k nim nadobudli v dedičskom konaní po právnych predchodcoch (rodičoch) spoločne s ostatnými dedičmi (viď

D 129/38 a D 33/58), resp. v zmysle zmluvy z roku 1995. Preto ani vydržacia doba nemohla začať plynúť.

Takisto žalovaný uviedol, že hoci uviedli, že sa o nehnuteľnosti od roku 1986 intenzívne starajú, že žalobca platí dane a poisťky, a že dom súp. č. X. stojaci na pozemku parc. KN č. X. je v zozname národných kultúrnych pamiatok, tak táto argumentácia nezakladá dôvod na nadobudnutie vlastníctva vydržaním podľa § 11 zák. č. 180/1995 Z.z.

Takisto správny orgán posúdil možnosť aplikácie mimoriadnych opravných prostriedkov vo vzťahu k právoplatnému rozhodnutiu č. 2004/81-483 zo dňa 03.02.2004, avšak s negatívnym výsledkom.

Žalovaný sa ďalej v svojom rozhodnutí vyjadril k námietke žalobcu, že odôvodnenie rozhodnutia je v rozpore s prvou, resp. celou časťou výroku. K tejto námietke uviedol, že rozhodnutie má všetky náležitosti podľa § 47 Správneho poriadku. Čo sa týka pokynov prednostky správneho orgánu, žalovaný uviedol, že ide o pokyny vydané vo všeobecnej rovine, pričom k výsledku konania nie je možné pokyny žiadnym spôsobom vzťahovať.

Takisto žalovaný poukázal na to, že lehota na vykonanie zmien v schválenom registri podľa § 7 ods. 6 zák. č. 180/1995 Z.z. je 3 roky od zápisu do katastra nehnuteľností (bolo vykonané v decembri 2005). Preto lehota uplynula v decembri roku 2008.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

Proti tomuto rozhodnutiu žalobca podal žalobu z 10. augusta 2009.

Krajský súd v Prešove ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie a postup správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe a dospel k záveru, že rozhodnutia a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol.

Na základe žiadosti žalobcu na ustanovenie právneho zástupcu krajský súd uznesením z 21. januára 2010 ustanovil žalobcovi právnemu zástupcovi Mgr. M., advokáta so sídlom v Trnave.

V rámci dokazovania krajský súd zistil, že žalobca a jeho sestra podali návrh na správny orgán, aby rozhodnutím potvrdil, že nadobudli vlastníctvo k pozemkom vydržaním podľa § 11 zák. č. 180/1995 Z.z.

Podľa § 11 ods. 1 zák. č. 180/1995 Z.z. správny orgán na návrh účastníka konania (ďalej len "navrhovateľ") rozhodnutím potvrdí, že navrhovateľ nadobudol vlastníctvo k pozemku vydržaním, ak sú splnené podmienky ustanovené týmto zákonom. Účastníkom konania je aj dedič oprávneného držiteľa.

Podľa krajského súdu správne orgány rozhodnutia vo veci založili na zistení, že sú splnené podmienky na zastavenie konania podľa § 30 ods. 1 písm. i) Správneho poriadku, tzn. v tej istej veci sa právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa podstatne nezmenil. Preto skutočnosť, že spoluvlastníci nehnuteľnosti v katastrálnom území J. zmenili názor na otázku vydržania a ich stanovisko je kladné, neznamená pre krajský súd, že by u žalobcu a jeho sestry boli splnené podmienky vydržania vo vzťahu k ich dobromyseľnosti.

S ďalšími námietkami žalobcu sa krajský súd vypořiadal s využitím ustanovenia § 250 ods. 2 a § 250h ods. 1 O.s.p. tak, že ich označil za nedôvodné. Podľa názoru krajského súdu lehoty upravené zák. č. 180/1995 Z.z. uplynuli (§ 7 ods. 2, § 11 ods. 3) a v žiadnom prípade nemožno tzv. „obnovený návrh“, posudzovať podľa § 7 ods. 6 v spojení s § 6 ods. 1 citovaného zákona.

Za správny krajský súd nepovažoval postup správneho orgánu, ak sa dopytoval žalobcu, čoho sa domáha podaním zo dňa 28. augusta 2008, lebo ide o úkon účastníka správneho konania a je teda na ňom, aby upresnil, čoho sa podaním domáha. Navyše podľa krajského súdu je nepochybné, že žalobcovi nič nebráni v tom, aby sa určenia vlastníckeho práva domáhal žalobou občianskoprávnom konaní.

III.**Odvolanie žalobcu/stanoviská**

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 11. novembra 2010 (č. l. 56, resp. 53) proti rozsudku krajského súdu žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu poukázal na nasledujúce vady rozsudku, a to, že krajský súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Ďalej zdôraznil, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (viď § 205a).

Tiež žalobca poukázal na to, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a ako žalobcovi sa postupom krajského súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd bol nesprávne obsadený.

Žalobca odôvodnenie napadnutého rozsudku kriticky označil ako chaotické, lebo mu chýba riadne a zákonom predpísané odôvodnenie. Tu detailne poukázal najmä na odôvodnenie vo forme kompilácie opisu známych skutočností zo správnych konaní, právnych viet, rozhodnutí a citácií predpisov (str. 2 až 11 rozhodnutia), alebo na náznaky odôvodnenia (str. 12 rozhodnutia).

Vo vzťahu k nevykonaniu dôkazov žalobca uviedol, že mu najmä nebol doručený výpis z registra registra obnovennej evidencie pozemkov a teda mu nemohla začať plynúť žiadna prekluzívna lehota.

Napriek tomu, že zastavovací dôvod vychádzal z premisy, „ že v tej istej veci sa právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa podstatne nezmenil“, tak žalovaný sa mal podľa žalobcu výslovne priznať (viď vyjadrenie žalovaného č. 2010/00216-01 zo 07. júla 2010 posledná strana), že sa podstatne zmenil skutkový stav tým, že spoluvlastníci menili svoj názor v roku 2008 a s návrhom súhlasili. Preto napadnuté rozhodnutie je podľa žalobcu nezákonné.

To, že komisia ROEP ani správne orgány druhý návrh riadne a v zákonnej lehote neprejednali a neumožnili žalobcovi vyjadriť sa k návrhu, kde by vyšlo najavo, že skutkový stav sa podstatne zmenil, ale naopak podľa žalobcu konali tak, aby žalobcovi uplynuli všetky zákonné lehoty, a tiež mu neposkytli resp. neumožnili získať zákonné poučenie podľa Správneho poriadku, to všetko podľa žalobcu ide na vrub nesprávneho úradného postupu a chybných rozhodnutí oboch správnych orgánov.

Záverom požiadal žalobca o zrušenie rozhodnutia krajského súdu a súčasne navrhol, aby bol oslobodený v plnom rozsahu od platenia súdneho poplatku, nakoľko to jeho pomery odôvodňujú, a aby mu bol z tohto titulu súdom pridelený advokát.

Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 22.11.2010 (č. 1. 58) vyplýva, že sa plne stotožňuje so závermi krajského súdu a z rovnakých dôvodov v plnom rozsahu nesúhlasí s námietkami žalobcu uvedenými v jeho odvolaní z 11.11.2010.

Na základe uvedeného preto žalovaný navrhuje potvrdiť rozsudok napadnutý odvolaním ako vecne správny.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250s ods. 2 O.s.p. odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 250s ods. 2 záver vety O.s.p.) jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Najvyšší súd z napadnutého rozsudku zistil, že krajský súd sa v svojom odôvodnení zaoberal interpretáciou základných podmienok vyžadovaných právnym predpisom na zastavenie správneho konania. K záverom vyslovených krajským súdom dodáva Najvyšší súd nasledujúce argumenty.

Podľa § 30 ods. 1 písm. i) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) správny orgán konanie zastaví, ak v tej istej veci sa právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Hore uvedené ustanovenie precizuje prekážku konania res iudicata (pri totožnosti účastníkov konania a predmetu konania), ktorá je dôsledkom požiadavky na nemennosť právoplatného rozhodnutia orgánu štátnej moci a ktorá do právneho poriadku vnáša ústavný princíp právnej istoty. Pre správne konanie je prekážka konania res iudicata modifikovaná tým, že ako odkladaciu podmienku pripúšťa podstatnú zmenu skutkového stavu. Táto podstatná zmena skutkového stavu veci však musí nastať až po právoplatnom rozhodnutí. Ak by sa však týkala skutočností, z ktorých vychádzal správny orgán v svojom právoplatnom rozhodnutí, potom ide o irelevantnú žiadosť, ak by sa nepreukázali dôvody pre mimoriadne opravné prostriedky (najmä vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať

podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania). Preto správne krajský súd potvrdil zákonnosť konania správneho orgánu, ak toto nové podanie žalobcu vyhodnotil, že nespĺňa náležitosti podstatnej zmeny skutkového stavu. Na základe uvedeného musel Najvyšší súd odmietnuť aj námietku žalobcu, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K námietke žalobcu, že krajský súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, Najvyšší súd poukazuje na všeobecne známu skutočnosť, že v správnom súdnictve prevláda kasačný prieskumný mechanizmus (viď § 250i ods. 1 O.s.p.). Uvedený kasačný mechanizmus je základným princípom správneho súdnictva, a preto nie je možné od konajúceho súdu legitímne očakávať, že vykoná dokazovanie. Ani výnimočne pripustenie apelačného prieskumného mechanizmu (§ 250i ods. 2 O.s.p.) však nezakladá účastníkom v správnom súdnictve samočinný nárok na vykonanie dokazovania, ak účastník konania dôkazy nepredloží (zásada kontradiktórnosti občianskeho súdneho konania). Tento svoj názor Najvyšší súd napríklad vyslovil v rozsudku sp.zn. 1Sžso 33/2010 z 22.03.2011. Vo vzťahu k nevykonaniu dôkazov žalobca uviedol, že mu najmä nebol doručený výpis z registra registra obnovenej evidencie pozemkov a teda mu nemohla začať plynúť žiadna prekluzívna lehota. Najvyšší súd nemôže túto pasivitu žalobcu vyhodnotiť na ťarchu žalovaného, lebo žalobca mal právo sa tohto podkladu domáhať v pôvodnom správnom konaní, a v žiadnom prípade nie je možné túto situáciu vyhodnotiť ako odvolací dôvod.

Takisto nesúhlasnú argumentáciu žalobcu, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, lebo žalovaný v svojom vyjadrení uviedol, že „... sa podstatne zmenil skutkový stav tým, že spoluvlastníci menili svoj názor v roku 2008 a s návrhom súhlasili ....“, musel Najvyšší súd označiť ako irelevantnú. Obsahom odvolacích dôvodov musia byť dôvody konkretizované žalobcom na jednoznačné zaujatie názoru, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Tvrdenie žalobcu, že postupom krajského súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, Najvyšší súd odmietol, lebo chýbajú dôkazy k týmto tvrdeniam. Napríklad v zmysle zápisnice z 28.09.2010 bolo pojednávanie vykonané v prítomnosti žalobcu a jeho

právneho zástupcu. Takisto vyhodnotil argumentáciu žalobcu, že konajúci krajský súd bol nesprávne obsadený, lebo chýbajú dôkazy k týmto tvrdeniam. Navyše odvolací súd nemá dôvod *ex offio* a nad rámec odvolacích dôvodov (viazanosť § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) spochybňovať zákonnosť zloženia konajúceho senátu a takáto námietka nebola žalobcom na ústnom pojednávaní vôbec vznesená.

Žalobca má právo kriticky hodnotiť odôvodnenie napadnutého rozsudku. Avšak, pokiaľ ho chce označiť za chaotické, lebo mu chýba riadne a zákonom predpísané odôvodnenie (tzn. s následkom nepreskúmateľnosti, resp. svojvoľnosti súdneho rozhodnutia), musí preukázať splnenie kritérií vymedzených Európskym súdom pre ľudské práva vo veci *Garcia Ruiz v. Španielsko* (rozsudok z 21.01.1999, sťažnosť č. 30544/96). Prostredníctvom tohto rozsudku sa nastolila trvalá požiadavka vysporiadať sa so všetkými relevantnými argumentmi účastníka konania. Uvedená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva však nie je možné vykladať v tom duchu, že krajský súd bol povinný minimálne v rozsahu argumentácie žalobcu (v danej veci veľmi detailným spôsobom vyjadrená) sa s každým argumentom žalobcu vždy a rovnako podrobne zaoberať.

Iba námietku, že odôvodnenie v danej veci predstavuje kompiláciu opisu známych skutočností zo správnych konaní, právnych viet, rozhodnutí a citácií predpisov, musel Najvyšší súd po preskúmaní uvedeného odôvodnenia odmietnuť. Ustanovenie § 157 O.s.p. nezakazuje v odôvodnení súdu vytvárať kompiláciu známych skutočností zo správnych konaní, právnych viet, rozhodnutí a citácií predpisov, avšak ukladá konajúcemu súdu za povinnosť tieto jednotlivé skutočnosti a argumenty pospájať jasnými väzbami vo forme objasňujúcich úvah a logických úsudkov. Žalobca však nepreukázal, že by v tomto krajský súd pochybil.

Navyše argumentáciu žalobcu, že hoci zastavovací dôvod vychádzal z premisy, „že v tej istej veci sa právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa podstatne nezmenil“, tak žalovaný sa výslovne priznal (viď vyjadrenie žalovaného č. 2010/00216-01 zo 07. júla 2010 str. 37), že sa podstatne zmenil skutkový stav tým, že spoluvlastníci menili svoj názor v roku 2008 a s návrhom súhlasili, je tiež nesprávna. Ide o formuláciu vyslovenú žalovaným v jeho vyjadrení k žalobe a toto vyjadrenie správneho orgánu nemôže nahradiť argumentáciu vyslovenú správnym orgánom v odôvodnení jeho rozhodnutia, lebo správny

orgán je celým obsahom svojho rozhodnutia viazaný (materiálna stránka rozhodnutia), a preto žalobcu túto argumentáciu nemôže označiť za dôkaz rozhodovacej vady.

To, že komisia ROEP ani správne orgány druhý návrh riadne a v zákonnej lehote neprejednali a neumožnili žalobcovi vyjadriť sa k návrhu, čím sa malo preukázať najavo, že skutkový stav sa podstatne zmenil, ale naopak podľa žalobcu konali tak, aby žalobcovi uplynuli všetky zákonné lehoty, a tiež mu neposkytli resp. neumožnili získať zákonné poučenie podľa Správneho poriadku, toto všetko mohol žalobca namietat' pri svojej obrane v predchádzajúcom konaní uskutočnenom v roku 2004, napríklad na základe § 7 zák. č. 180/1995 Z.z. Preto aj túto námietku Najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Podľa § 7 ods. 1 zák. č. 180/1995 Z.z. správny orgán uverejní návrh registra počas 30 dní na verejné nahliadnutie na obvyklom mieste v obci (jej časti) spolu s poučením o možnosti podať námietky. Komisia súčasne doručí do vlastných rúk každému účastníkovi, ktorého miesto trvalého pobytu alebo sídlo je známe, výpis z návrhu registra týkajúci sa pozemkov, ktoré sú podľa zistených údajov v jeho vlastníctve alebo v správe spolu s poučením o možnosti podať námietky. Komisia spolu s výpisom z návrhu registra doručí účastníkovi výzvu na zaplatenie príspevku na finančné zabezpečenie konania podľa § 10 ods. 2 a 4. Neznámych vlastníkov a vlastníkov, ktorých miesto trvalého pobytu alebo sídlo nie je známe, zastupuje fond alebo štátna organizácia lesného hospodárstva, ak ide o lesné pozemky; komisia doručí fondu alebo štátnej organizácii lesného hospodárstva výpis z návrhu registra.

Na základe hore uvedených skutkových zistení, právnych záverov ako aj námietok navrhovateľa Najvyšší súd s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 246c ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania nevzniklo.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava konania týkajúceho sa obnovenia registra evidencie pozemkov vrátane prinávratenia vlastníctva vychádza z verejnoprávných vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

V prejednávanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v oblasti ukladania alebo rušenia súdnych poplatkov v zmysle § 12 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nevyužil svoje oprávnenie.

Podľa § 12 ods. 1 veta druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch je odvolací súd oprávnený rozhodnúť vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde.

Túto svoju právomoc Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd nevyužil, a tým dochádza k zákonnej delegácii na krajský súd, aby o súdnom poplatku, ak vôbec poplatková povinnosť v prejednávanej veci vznikla, za odvolacie konanie rozhodol.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 12. júla 2011

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová